PARDI ANNA

Értekezés Lenau illúzióiról, viselt dolgairól

Szívét *macerálja* a nők utáni vágy,
a búskomor különállás:
hogyha Bécsben, feketében temetnek,
ő, Niembsch Lenau, eminens primus,
osztrák–német–magyar lírikus,
tiszta fehérben kíván meghalni.

Harminc éves, amikor Amerikába utazik,
művészi kiképzés céljából.
Amerikában a természet szebb,
hatalmasabb, mint Európában, véli naívan,
világfájdalmas költészetéhez
természeti képeket bőségesen alkalmazva.

Angolul nem tud, latinul társalog
ottani írókkal. *Amerikában a szeretetnek*
már felvágták ereit, és észrevétlenül
vérzik el – írja csalódott leveleit stuttgarti
barátjának, mint részvénytársasági tag.
Szabadságot remélt, s csak anyagi érdeket talált.

A szerencsétlenség felé vezető gravitáció
uralja e boldogtalan költőt, visszatérve.
Szétszaggatott magyar lobogókat idéz,
Baden Badenben játékasztaloknál ácsorog,
tétet nem tesz, apjáról negatívan meditálva,
aki Temesváron játszotta el minden vagyonát.

A férfiévek jó vagy rossz felhasználásáról
kétségbeejtők a tapasztalatai.
Felmond az életnek, elege van; a nők megcsalják,
s amikor nősülne, eltorzul arca,
agyszélhűdést kap, s tombolva kér, a képeknél
maradva kéksavat kék frakkjához.

Az idegrendszerben van egy hely, hol szentség,
rend tanyázik, mint az Alpok magaslatain,
tételezte fel, s épp ellenkezőleg, boncorvosa
nagy mértékű agyvelőállomány csökkenést
mutatott ki, a hosszú haj, szakáll, lezárt szemek
titkosszolgálatában, amelyek látták a Niagarát.

Végezetül megjegyeznénk, a döblingi *bolondok tornyában*
– a bécsiek dr. Görgen elmegyógyintézetét
így nevezték – Lenau két évig tartózkodott Széchenyivel
egy időben, egymásról mit sem tudva.
Betegen Lenau azt ismételgette, ő, a magyar király,
nem delirikus, csak lírikus nagyság.